

MĚSÍČNÍK BUBENEČSKÉ FARNOSTI

DUBEN 2024 103

GOTHARD

✚ Bubeneč

za hřích, ale určitě nikoli za těžký, a s podlehnutím v dané oblasti si příliš těžkou hlavu neděláme.

Zkusme si rychle zopakovat, v čem jsme se mohli (či měli?) během letošní postní doby cvičit. Mohli jsme víc poznávat a vracet se k původnímu obsahu termínů pýcha, hněv, smilstvo, lakota, nestřídmost, závist a lenost. Kdybychom si každý týden jenom jednou třeba deset minut zpytovali svědomí v dané oblasti, mohli jsme v sobě objevit svá konkrétní selhání, nebo i pravidelná selhávání, která jsou pak „materiálem“ pro svátost smíření, v níž Bohu své pády vyznáváme, a on nám právě pro tuto upřímnost a lítost odpouští.

A nejen to – v každé svátosti obdržíme Boží milost. Tedy sílu k tomu, abychom v tom lidském společenství, do něhož patříme, v němž žijeme, pracujeme a pohybujeme se, šířili přesný opak hlavních hříchů, tedy ctnosti, které mohou změnit svět a lidské soužití. V této době, kdy se slova válka a nenávisť nejen často skloňují v médiích, ale staly se realitou, před níž už nelze zavírat oči a strkat hlavu do písku tím, že o nich nechceme ani slyšet, se křesťanství může stát záchranou lidstva. Nikoli tím, že postavíme všude kostely a rozesejeme kříže po polích, loukách a lesích. Ale tím, že začneme více žít to, co nás Ježíš učí. To je skutečné velikonoční poselství a opravdová velikonoční radost. A tak se sedm velikonočních týdnů budeme pro změnu více věnovat tomu pozitivnímu: tedy ctnostem, které považujeme za hlavní a základní. Každou neděli si budeme probírat jednu z nich, každou neděli si ukážeme biblický příklad a každou neděli si budeme před oči stavět i nějaký konkrétní lidský vzor.

Postní dobu už letos nevrátíme. Jen Bůh a každý z nás ví, jak jsme využili možnost zbavovat se toho, co Boží Slovo definuje jako překážku k dosažení věčného života. Velikonoční doba je však před námi. Chtěl bych věřit, že to pozitivní, které budeme společně poznávat, bude dostatečně inspirující, abychom se do toho společně pustili. Chci se o to snažit spolu s vámi. S každým, kdo uvěřil a uvěří, že je to cesta naděje a budoucnosti. Té dočasné zde na zemi, i té věčné v Božím království.

P. Milos

Milí farníci, ačkoliv jsem březem, po krátkém volna po zkouškách, prožil opět v plném seminárním programu, měl jsem možnost se setkat s Michalem Hladíkem, který byl pozván, aby s námi v semináři slavil mši svatou, a během druhého březnového víkendu – kdy jsme v semináři pořádali již tradiční postní duchovní program pro mladé muže s názvem Tammím – také s kluky ministranty Teem, Miškem a Jášou. Za každé ze zmíněných setkání a za společné povyprávění a posílení jsem byl moc vděčný.

Nutno podotknout, že vůbec kontakt se všemi 40 mladými muži, kteří se Tammímu účastnili, byl velmi příjemný a povzbudivý. Letošním tématem této postní duchovní obnovy bylo mužství. Výborně se ho zhostil náš host otec Josef Prokeš z jihočeských Vodňan. Jeho podněty tak byly inspirací nejen pro účastníky, ale i pro nás bohoslovce.

Program na zbytek semestru je pak podobně nabitý jako jeho první část. Nicméně bych vás chtěl srdečně pozvat na pouť na Svatou Horu, která se uskuteční v sobotu 4. května. V tento den budeme na poutním místě u Příbrami spolu s celou naší arcidiecézí prosit za nová povolání a také bychom při této příležitosti měli my třetíci přijmout kandidaturu, na kterou se již připravujeme.

Jakub

Modlitba za bezpečný svět pokračovala v březnu Modlitbou za Finsko a v dubnu Modlitbou za Francii. V březnu jsme mohli přispět do kasičky v kostele na financování katolických kněží ve Finsku, kteří vzhledem k tomu, že katolíci nepatří mezi tzv. národní církve, nemají žádný církevní majetek a nedostávají žádný plat. V dubnu zase sbírkou podporíme organizaci Aux Captifs la libération (Zajatým vysvobození), která pečuje o množství bezdomovců zejména ve velkých francouzských městech. Přinášíme rovněž úryvky ze dvou dopisů:

„Milý otče Miloši a bubenečtí farníci, jsem biskup Raimo Goyarrola, od listopadu 2023 biskup v Helsinkách. Biskupem v naší malé místní církvi jsem tedy sotva dva měsíce. Jsem plný radosti a optimismu z tohoto poslání, které mi světil papež František. Je nás zde asi 18 000 katolíků z 5,5 milionu obyvatel, ještě jsem však všechny nepoznal. Polovinu z nás však tvoří přistěhovalci a uprchlíci, a k nim budu hledat cestu nejdříve. Jediná naše diecéze pokrývá celou zemi (338 145 km²), máme 8 farností a 25 měst, kde kněží slouží mše i v nekatolických kostelích.

Mohu směle říci, že jsme nejchudší diecézí v Evropě. Jako církve máme velmi slabou ekonomiku a neobejdeme se bez zahraniční pomoci. Přitom Finsko je bohatá země, ceny zde navíc kvůli válce stouply, ale naše příjmy jsou téměř nulové.

I přesto jsem optimista: vytvořil jsem pracovní týmy, které mají hledat finance. Avšak kromě dlouhého seznamu materiálních problémů v diecézi mám ještě delší seznam snů: postavit rekolekční dům, formační centrum, uspořádat tábor pro mládež, zřídit novou katolickou školu atd.

Chtěl bych vás požádat o modlitby za naši diecézi a ideálně i o případnou finanční pomoc, třeba prostřednictvím mešní sbírky. Na rovinu píšu, že tyto peníze použiji nejprve na opravu potrubí v helsinské farnosti. Promiňte mi mou upřímnost, ale finanční pomoc zkrátka potřebujeme. Ale i když nic nepošlete, vaše modlitba nám určitě pomůže. Předem za všechno děkuji,“

V Kristu váš
+ Raimo

„Vážení přátelé, posíláme srdečný pozdrav od katolické církve ve Francii. Jsem vám velmi vděčný za modlitby za naši zemi: vazby našich dvou národů jsou dlouhodobě velmi silné a vaše iniciativa mě naplňuje dojetím.

I když je Francie velká a krásná země, je rovněž zemí, kterou dnes trápí pochybnosti a obavy z budoucnosti. Mnoho lidí se z nejrůznějších důvodů cítí opuštěno jak státem, tak i církví. Chtějí dobré kněze, ale my je nemáme. Čas nejsme schopni vrátit zpět a neseme s sebou důsledky předchozích desetiletí. Katolická církev ve Francii je silně zasažena zprávou nezávislé komise pro sexuální zneužívání (CIASE), kterou si sama nechala vypracovat. Tato zpráva byla šokující. Hledáme konkrétní opatření, která nám umožní získat zpět anebo si udržet aspoň část důvěry, kterou jsme u veřejnosti ztratili.

Poslední měsíce žijeme rovněž z návštěvy papeže Františka v Marseille. Byly to dva dny plné radosti, světla a nadšení, ale také vážnosti, neboť Svatý otec s sebou přinesl obavy o pohřešované migranty a strach, že naše lidstvo ztrácí schopnost citu. A týká se to také našeho vztahu k válce na Ukrajině, v pásmu Gazy a v Izraeli. Naše církve má svou roli při přinášení naděje našim bratřím a sestrám v celém lidstvu: znamení doby nás vybízejí, abychom se více otevírali pro lidi, kteří se o Boha zajímají, i když nejsou dokonalí. Je to naděje, abychom se o bohatství naší křesťanské víry dělili beze strachu, s unitárním pokojem a radostí.“

Éric de Moulins-Beaufort, arcibiskup z Remeše,
prezident Francouzské biskupské konference

Katedrála Notre-Dame, Paříž

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnosti nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Francie

1. dubna 2024 – 5. května 2024

Zatímco o některých zemích a státech, za které jsme se doposud modlili, člověk buď neslyšel vůbec nic, anebo měl o nich pramálo pravdivých informací, o Francii musel slyšet každý. Dokonce většina z nás tam aspoň jednou byla. I když vzhledem k rozlehlosti a různorodosti země je a bude velmi těžké říct, co je vlastně francouzské. Každý region totiž nabízí svá vlastní specifika a posuzovat Francii a Francouze podle zkušeností z Paříže je dnes hodně zavádějící. Možná si ještě někdo vzpomene na Provensálsko, Normandii či Bretaň, ale i další z aktuálně 18 regionů (z toho 5 zámořských) se považují za typicky francouzské.

A tak jsem se rozhodl místo faktů, které získáte v každém průvodci či učebnici, zapátrat ve francouzských dějinách, ale i v současnosti a seznámit se i s nějakými zajímavostmi, které pravděpodobně ve zmíněných knihách nenajdeme. A nebudou to ani vyhlášené francouzské riviéry, francouzská móda, francouzský šanson či film, ani francouzské síry či francouzský calvados. Málokterá země se může chlubit tím, že při jejím vyslovení se nám vybaví tolik známých jmen – od králů a prezidentů (Napoleon, Ludvík XIV., Charles de Gaulle, François Mitterand či Emmanuel Macron) přes zpěváky (Edith Piaf, Charles Aznavour, Zaz, Milène Farmer) a herce (Louis de Funès, Jean-Paul Belmondo, Alain Delon) až k vědcům (Alphonse Bertillon, Jacques-Yves Coustaeau), módním guru (Yves Saint-Laurent, Coco Chanel) či sportovcům (Zinedine Zidane, Yanick Noah, Michel Platini).

Ale věděli jste, že mezi legitimními francouzskými králi je i Ludvík XIX., který vládl pouhých 20 minut, po kterých abdikoval ve prospěch svého synovce Jindřicha V.? Anebo že král Karel VI. ve svém šilenství skutečně

věřil, že jeho tělo je ze skla, a nechal si ušít speciální oblečení, které ho mělo chránit před rozbitím se na drobné kousky, kdyby náhodou někde upadl? Naštěstí pro Francii jej zbavili trůnu jeho vlastní synové, aniž by on sám vůbec tušil, že již není králem.

Ale i z těch hezkých a následováníhodných záležitostí nás možná překvapí, že to byla právě Francie, která jako první na světě zakázala supermarketům a dalším potravinovým obchodům vyhazovat neprodané zboží do kontejnerů (jsou za to přísné pokuty) a místo toho si každý prodejce musí najít organizaci nebo společnost, která dál toto potravinové zboží dříve, než ztratí svou záruční dobu, distribuuje mezi nuzné, potřebné, lidi bez domova anebo sociálně slabé obyvatele. A když je už řeč o potravinách, tak brambory, které Francouzi milují, začali hromadně pěstovat poté, co je jistý Antoine-Augustin Parmentier na svém poličku vysadil, nechal rozhlásit po okolí, že tam pěstuje vzácnou plodinu, pole přikázal hlídat vojáky a pak skrytě umožnil, aby lidé brambory kradli a začali o nich mluvit.

Ale dost bizarností, Francie byla dlouho považována za prvorozenou dceru katolické církve, má 1092 svatých a 627 blahoslavených (mj. sv. Vincent de Paul, sv. Markéta Alacoque, sv. Jana z Arku, sv. Diviš, sv. Jenovéfa...). A i když od Francouzské revoluce (1789) je mezi státem a církví poměrně silné napětí, francouzští katolíci stále drží ruku na pulsu moderních dějin a dali světu výrazné osobnosti.

V dubnu se budeme modlit za tuto zemi, za její obyvatele a za jejich bezpečnou budoucnost. A skrze Francii i za bezpečný svět.

Večer věnovaný Francii – 8. dubna 2024:

17:30 mše svatá s úmyslem za Francii,
18:15 prezentace základních informací (Tomáš Dynybyl), historických a náboženských souvislostí (P. Miloš Szabo) a monitoring současného dění v zemi (Jiří Václavěk)

nemožné. Postupně jsem si ve výzdobě nacházela zalíbení například díky alegorické představě pozemské zahrady, o kterou se má člověk starat, zjišťovala jsem si symboliku barev v liturgickém roce, všimla jsem si více podobnosti rostlin v evangeliích... Ale především jsem výzdobu začala vnímat jako formu osobní modlitby, beze slov, skrze činnost. Aby tomu tak bylo, předcházelo několik trpělivých zaučení od Terezie a Romany, za která moc děkuji, a zároveň i za inspiraci. A také za vytvoření týmu aktuálně čtyř žen, které se květinám věnujeme a o kterých se v krátkosti s úctou hned zmíním.

Výzdobě květin se dále věnuje Romana Hozáková, temperamentní umělecká duše, povoláním bytová designérka, jejíž divoká nespoutaná výzdoba častokrát připomíná holandská zátiší starých mistrů. Další dámou je Eva Lukešová, zodpovědná žena, která stíhá vést na druhém konci republiky firmu a přitom doběhnout do Gotharda a uvázat příroze, krásnou vazbu květin. Čtvrtou ženou je Monika Herianová, hudebnice a pedagog s výtvarným vystudováním, u níž je možné vidět, že ke květinám přistupuje se silnou estetickou vlohou. O svatogothardskou zahradu se starají Milena Andrade se Šárkou Kopovou. Milena je povoláním zahradní architektka, tudíž u výzdoby zeleně, Getsemanské zahrady, nesmí chybět. Šárka je celoživotní pěstitelka a milovnice květin a rostlin. V neposlední řadě nutno zmínit paní Jitku Váchovou, jež obětavě květiny daruje a dováží je celoročně do našeho kostela. A já jsem povoláním odborná asistentka na AVU, nyní čerstvě na mateřské dovolené. Jsem vystudovaná malířka a právě obrazy napříč dějinami umění jsou mi silnou inspirací. Zajímá mě skladba barev květin, užívám si nekonečnou škálu vznikajících barevností. Zároveň moji rodiče jsou milovníky květin a i nadšenými pěstiteli a lásku k rostlinám ve mně od malička živili.

Květiny mají v dějinách křesťanství konkrétní význam a symboliku. Například zdaleka viditelná zářivá žlutá narcisu symbolizuje nový život, Kristovo Zmrtvýchvstání a jeho zvonkovitý tvar připomíná zvony, které se rozeznávaly po pústu. Přeji Vám pěkné jarní dny!

Eva Šefrová Červená

Milí čtenáři, opět čekáme, čekejte s námi! V době vzniku tohoto článku nemáme připravenou žádnou konkrétní akci, nicméně leccos pro vás připravujeme. Jednou z připravovaných akcí je materiální sbírka, která se v naší farnosti stala milou tradicí. V minulých letech jsme touto formou podpořili činnost komunity sester Vincentek ve Staré Boleslavi. V letošním roce jednáme o vhodné formě podpory neziskové organizace Charita Hvězda, která se zaměřuje na náhradní rodinnou péči a mimo jiné provozuje pěstounský sklad. Pokud domluva proběhne k oboustranné spokojenosti, uskuteční se sbírka na přelomu dubna a května.

Koho chceme podpořit?

Nezisková organizace Charita Hvězda, z. s. se zabývá pomocí všem dětem z náhradních, sociálně slabých rodin a rodin samoživitelů. Věnuje se propagaci náhradní rodinné péče a jejím rozvoji. Organizuje setkávání a akce pro náhradní rodiče.

Prvním a hlavním projektem organizace je pěstounský sklad, který funguje od roku 2018. Vybavení je získáváno od dárců, kteří věnují to, co pro své děti již nepotřebují, ve prospěch ostatních.

Na doporučení příslušných orgánů lze v provozním centru v Horoměřicích získat širokou škálu vybavení pro malé i velké děti.

Co je náhradní rodinná péče?

Náhradní rodinná péče je forma ne kolektivní péče o ohrožené děti, která je vykonávána náhradními rodiči v jejich rodině, která tak dětem umožňuje vyrůstat v prostředí, které je nejvíce podobné jejich vlastní rodině.

Jaké jsou její formy?

- Péče jiné osoby (svěřenectví) – o dítě pečuje na základě rozhodnutí soudu osoba příbuzná či dítěti blízká a známá, rodičům zůstává zachována rodičovská odpovědnost.
- Pěstounská péče (PP) – o dítěte pečuje na základě rozhodnutí soudu osoba vybraná krajským úřadem (tzv. zprostředkovaná pěstounská péče) nebo osoba dítěti příbuzná či jinak blízká (tzv. nezprostředkovaná pěstounská péče), rodičům zůstává zachována rodičovská odpovědnost.
- Pěstounská péče na přechodnou dobu (PPPD) – jedná se o krizový institut péče o ohrožené děti, jde o péči dočasnou, nejdelší může trvat 1 rok, o svěřením dítěte do PPPD rozhoduje soud na návrh OSPOD, o dítěte pečuje osoba, které byla proškolená a posouzena jako vhodná osoba k výkonu pěstounské péče krajským úřadem.

- Poručenství s osobní péčí – v případě, kdy není žádný z rodičů, který má a vykonává vůči dítěti rodičovskou odpovědnost, musí soud dítěti jmenovat poručníka, poručník svým jmenováním nabyvá shodných práv a povinností vůči dítěti, jako má rodič, stává se jeho zákonným zástupcem, poručník může o dítě též osobně pečovat.

- Osvojení – jedná se o přijetí cizího dítěte za vlastní, dítěti zanikají právní vazby na původní biologickou rodinu a vznikají mu nové právní vazby k rodině osvojitele.

V případě dotazů jak k výše zmíněnému, tak ke svazu seniorů a psychologické poradně se na nás neváhejte obrátit, osobně, nebo přes e-mail.

Vaši Anežka a František

3. dubna 2024 197. PODÍL LÉVIJCŮ A DĚDICKÁ PRÁVA DCER

Numeri, kap. 35–36

Při čtení posledních kapitol knihy Numeri se nelze ubránit dojmu jakési nedočkavosti. Je to přesně ta atmosféra, kterou pociťovali i Izraelité, když byli blízko k dosažení cíle svého čtyřicetiletého putování. I když dnes víme, že tyto kapitoly byly do finální podoby redigovány neznámým svatopiscem po návratu Židů z babylonského zajetí, jejich zařazení na horu s biblickým názvem Nebo, kde Mojžíš prožívá poslední den svého života, chce podtrhnout důležitost, kterou nařízení v těchto kapitolách mají. Jakmile izraelské kmeny obsadí území Kanaánu a začnou rozhodovat samy o svém bytí a nebytí, snadno vznikne nebezpečí, že Hospodinovu roli v životě jednotlivců i celého národa začnou podceňovat. Lévijsi jim mají připomínat, že jejich cesta neskončila. Jejich cíl je Hospodin, k němuž nesmí ztratit cestu. I když se to bude tolikrát v jejich i našich dějinách dít.

10. dubna 2024 SDÍLENÍ

Numeri

Jaká je či vlastně byla Čtvrtá Mojžíšova kniha, podle latinské Vulgáty latinsky tradičně nazývaná Numeri? Co přináší do praktického života věřícího křesťana? Co nového poznali nejen ti, kteří tuto knihu četli a naslouchali každou středou jejím výkladu, ale i ti, kteří jejich

prostřednictvím mohou naslouchat působení Božího Ducha, který je přítomen pokaždé, když se Boží Slovo čte společně a čtenáři či posluchači se předtím upřímně modlí o jeho dary? I když nechodíte na biblické hodiny pravidelně, přijďte mezi desítku farníků, kteří se Bibli věnují a své životy nechávají zasáhnout každým Slovem, který vychází „z Božích úst“.

17. dubna 2024 BIBLICKÁ HODINA NENÍ

24. dubna 2024 198. PUNCTA EXTRAORDINARIA 2 *Numeri*

Původní hebrejské písmo obsahovalo pouze souhlásky, což pozdější Židy, kteří časem zapomněli svou rodnou řeč a mluvili běžně mezi sebou aramejsky (v pozdější době dokonce i řecky), vedlo k tomu, že starozákonní text, zejména Tóru (tedy Pět knih Mojžíšových), opatřili vokalizačními znaky. Tato náboženská škola, která se podrobně biblickým textům v 5.–6. století po Kristu věnovala a podle soudobých znalostí souhláskový text doplnila, se nazývá masoretská. Nejde o jednotnou nauku, jednotlivé „pracovní skupinky“ se od sebe mírně lišily, nakonec byla jako závazná pro Židy přijata ta, která měla své centrum v Tiberiadě, nacházející se nyní v severní části novodobého státu Izrael. Kromě zmíněných znaků je v Tóře 15 míst, která masoretci označili zvláštními znaky. Čtyři z nich se nacházejí právě v knize Numeri.

Když ve mši společným zvoláním „Svatý svatý...“ skončí tzv. preface (dle svého charakteru je určena ke zpívání), následuje dlouhá modlitba, která podle apoštolské tradice obklopovala samotný úkon proměnění chleba a vína v Ježíšovo tělo a krev. Do této modlitby byli zahrnuti jak představitelé církve univerzální (papež), tak té místní (biskup), veškerý lid věřící (církve), ale i světská vrchnost (kdysi císař nebo král), živí i zemřelí – a mezi nimi jak ti, kteří už byli uctíváni jako svatí, tak ti, jejichž osud po smrti zůstává nejistý a je odkázán na naši lásku, s níž se za ně i ve mši modlíme. Proto kněží od počátku při mši speciálně přednášeli Bohu prosby za konkrétní zemřelé, za které je prosili přítomní přeživší křesťané. Tento zvyk přetrval dodnes a každý kněz při mši svaté může nést k oltáři jeden úmysl, který jemu a přítomnému společenství svěří někdo z jeho komunity.

Tato modlitba se nyní nazývá eucharistická, a i když kněží nejčastěji používají maximálně čtyři verze, je jich ve schválené mešní knize (tzv. misál) několik, a to i pro různé příležitosti (mše s dětmi, kající mše apod.).

Aktuálně nejděší z nich je tzv. První eucharistická modlitba, neboli římský kánon, jehož vznik sahá až k 5. století a jehož název evokuje také místo, kde se používal, tedy církevní shromáždění v Římě. Když se po velké christianizaci Evropy (3.–10. století) sjednocoval mešní obřad, aby se zabránilo bludům v jazycích, které papež neznal, uzákonilo se, že jediným právoplatným liturgickým jazykem církve je univerzální latina (kterou se v té době nemluvilo už ani v samotném Římě) a jedinou dovolenou mešní formulí ta, která pocházela z římské církevní komunity. Tuto

praxi potvrdil i tridentský koncil (1545–1563) a zůstalo to tak až do druhého vatikánského koncilu, jenž po pečlivé studii praxe prvotních křesťanských komunit, které v těchto textech nebyly jednotné, vybral další možnosti, které umožnil přednášet v národních jazycích. Není tedy divu, že přívrženci tzv. tradičního ritu žádnou jinou eucharistickou modlitbu než Římský kánon neuznávají a nepoužívají.

Pokračování Všeobecných pokynů k Římskému misálu

Přednes eucharistické modlitby Druhá eucharistická modlitba

226. Ve druhé eucharistické modlitbě *Vpravdě jsi svatý* pronáší hlavní celebrant sám s rozpjatýma rukama.

227. Od *Proto prosíme* až do *A v pokoře* tě prosíme pronáší všichni koncelebranti všechno společně takto:

- Proto prosíme* s rukama vztaženými směrem k darům;
- Neboť on* a *Po večeři* se sepjatýma rukama;
- slova *Páně*, pokud se to zdá vhodné, pronáší s pravou rukou vztaženou k chlebu a kalichu; při ostenzi pohlíží na hostii a kalich a potom se hluboce ukloní;
- Proto konáme* a *A v pokoře* tě prosíme s rozpjatýma rukama.

228. Prosby za živé *Pamatuj, Bože* i za zemřelé *Pamatuj také* je vhodné svěřit někomu z koncelebrantů; ten je přednáší sám nahlas a s rozpjatýma rukama.

Pamětihodné události v roce 1845 Velká voda v Praze L. P. 1845 (pokračování)

str. 76 – slp. 2

Strašlivý byl už samotný pohled na tuto velkou vodu, při níž rádlila silná vichřice a přivaly deště bičovaly zvlněnou hladinu. A doslova srdcervoucí bylo zjištění, co všechno plavalo v rozbouřených vodách: k vidění byly různé předměty z domů i obytných místností, neskutečně velké množství stavebního i palivového dřeva, celé střechy domů, almary, stoly, truhly, lavice, židle a žebříky, dveře, zárubně, mlýnská kola, různá tovární zařízení a tovární zboží, celé kůlny na dříví a nekonečně mnoho dalších předmětů, třeba i celé postele, které zuřící živel strhl s sebou. U Malých Buben bylo možno spatřit, jak voda vyplavila celý povoz s mrtvým vozkou a dvěma utopenými koňmi.

str. 77 – slp. 1

A což teprve děsivý pohled na strašnou spoušť ve vesnicích Malých Bubnech, Podbabě, Velkých a Malých Holešovicích, v nichž byly domy a chalupy buď úplně, nebo částečně zničeny! Ve Velkých Holešovicích pronikla stoupající a větrem rozbouřená voda do tamní kartounky a ze dvou stran podemlela tovární zeď, která se – ačkoliv byla velmi dobře, pevně a solidně zbudována – nakonec zřítla. Zdejší obyvatelé museli v noci na 29. března t. r. s co největší rychlostí utéct, v nouzi si stačili s sebou vzít jen postele, šatstvo a dobytek;

str. 77 – slp. 2

ostatní jmění pak přenechali divokému živlu a vzdávali díky za to, že zachránili svůj život a životy svých dětí. Tentýž smutný osud sdíleli též obyvatelé níže položené vsi Podbaba, kde byla zcela zničena silnice i most. Nemluvě o velkých a téměř nenahraditelných škodách na budovách či zahradách se zničenými stromy a zaplavenými bahnem až do výše jednoho sáhu, podobně na loukách a polích, zavalených hromadami písku a kamení. Zřejmě bude trvat léta – a vyžádá si to velké náklady – aby mohly znovu přinášet úrodu! Někteří přišli kvůli povodni až o 10 korců půdy. Na Štvanici byly pobořeny všechny mosty, celý ostrov je pokryt čtyřmi stopami písku, někde dosahující až jednoho sáhu.

foto: Mgr. Štěpán Duhán
transliterace, transkripce a překlad:
PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

¹ 1 sáh (Klafter) = 1,89648 m, tj. zhruba 1,9 m

² 1 korec (Strich, štrych) = 93,57 l, tj. 93,57 l

³ 1 stopa (Schuh) = 0,31608 m, tj. zhruba 1,27 m

Společná oslava / 1. 4. 2024

Jubileum je důvodem k děkování i k oslavě. Když se jedná o jubileum v rodině, největší radostí jubilanta je určitě skutečnost, že se sejdou jeho nejbližší a prožijí společné okamžiky. Nejde pouze o jídlo a pití, ale především o dobré vztahy. Když se dožívá jubilea kněz ve farnosti, jeho nejbližší jsou právě ti, kteří jsou mu svěření, aby se o ně staral. Někdy přísně, někdy milosrdně, ale vždy by to mělo být s láskou. A právě tato láska musí vyzářovat i z těch, kteří jeho farnost tvoří. Na Velikonoční pondělí ve 13 hodin bude otec Miloš děkovat Pánu Bohu za 60 let svého života. A potom, až do 18. hodiny, bude možnost na kostelní zahradě tuto událost společně oslavit. Poblahopřát, dát si dobré jídlo i pití, ale především mít radost z toho, že u Svatého Gotharda v Bubenči umíme být a tvořit spolu.

Příprava na společný život / 2. 4. 2024

Když papež František na začátku letošního roku ohlásil, že kněží mohou žehnat i lidem, kteří nežijí v regulérních manželských vztazích, a to nikoli proto, že jimi pohrdají, ale proto, že jim to vzhledem k jejich situaci není umožněno, na jedné straně se ozvaly souhlasné hlasy, na straně druhé ostrá až nelitostná kritika, že samotná hlava katolické církve dává souhlas k tomu, aby se žehnilo cizoložství, anebo dokonce ještě kdovíjaký jiný těžký hřích proti Božímu zákonu. Toto hlasité vzdušné ukázkovým projevem nezalosti a nepochopení, jaký je rozdíl mezi požeňáním, zasvěcením a svátostí. V církvi vždy byli a budou i lidé, kteří se často nevědomky anebo bez vlastního zavinění dostali do situace, která jim nedovoluje přijmout svátost manželství. I pro ně se od dubna v naší farnosti otevírá možnost společného povídání, které může vyústit buď v přijetí manželství, anebo zmíněného požeňání.

Mše svatá ke cti bl. Karla Habsburského / 7. 4. 2024

Jeho plný titul zněl „Karel I., z milosti Boží císař rakouský, uherský apoštolský král, český, dalmatský, chorvatský, slavonský, haličský, lodomeřský, illyrský a jeruzalémský král, arcivévoda rakouský, velkovévoda toskánský a krakovský, vévoda lotrinský, salcburský, štýrský, korutanský, kraňský a bukovinský, velkokníže sedmihradský, markrabě moravský,

vévoda horního a dolního Slezska, modenský, parmský, piacenzský a guastellský, osvětimský a zatorský, těšínský, furlanský, raguszký a zarský, okněžněný hrabě habsburský a tyrolský, kyburský, gorizijský a gradišský, kníže tridentský a brixenský, markrabě horní a dolní Lužice a Istrie, hrabě hohenešský, feldkirchský, bregenzský, sonnenberský, pán z Terstu, z Cattara, velkovévoda Vojvodiny srbské“. Po smrti dostal ještě jeden a nejdůležitější: „blahoslavený“. Právě proto si tohoto muže již tradičně připomeneme ve mši svaté se všemi vojenskými poctami a s jeho relikviářem.

Noví hledači / 12. 4. 2024

Hledači jsou dospělí lidé, kteří se v určitém okamžiku svého života začali více ptát po víře, zajímat se o Boha, o duši, o křesťanství. Nejde pouze o nepokřtěné lidi, ale i o ty, kteří si jako dospělí chtějí znovu projít základy vírouky i morálky, které kdysi slyšeli jako malá děti, pokud vůbec chodili do náboženství. Každých čtrnáct dnů je jim věnován páteční večer, aby v malé komunitě nejen slyšeli přednášku na předem stanovené téma, ale aby jim bylo umožněno se i ptát, zajímat, přemýšlet, zkrátka hledat. Jestli na konci ročního hledání bude přijetí křtu, anebo prvního svatého přijímání, případně po dlouhých letech dobře vykonaná generální zpověď, je jen a jen na jejich svobodném rozhodnutí. Nějak a někdy se ale začít musí. V Bubenči na faře začínáme právě v pátek 12. 4. večer po mši svaté.

Požeňání motorkářů / 14. 4. 2024

Motorkáři patří k nejzranitelnější skupině účastníků silničního provozu. Zatímco kdysi jich bylo na silnicích jako šafránu, poslední roky jich přibývá, a to nejen ve městě, ale i na venkově. Motorkářské boty, oblečení, helma a rukavice – to vše patří k základní výbavě každého milovníka jednostopých mašin. V tuto chvíli mají už určitě své stroje po zimě zkontrolované, vyčištěné a připravené na letošní sezonu. Jako věřící křesťané však potřebujeme ještě jednu důležitou náležitost: Boží požeňání. Proto se v neděli 14. dubna mohou sejít všichni, kdo o toto požeňání stojí, na mši svaté v 10:30, po níž společně vyrazí na cca 100kilometrovou vyjížďku, jejíž součástí bude jak společný oběd, tak společná modlitba na již tradičním místě u kříže nedaleko Hluboše.

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	9:00, 10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa	14:30–16:45
--------	-------------

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek	15:00–17:00
-------	-------------

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška pěveckého sboru	pondělí 18:30
náboženství (5–8 let)	úterý 15:00
náboženství (3. třída)	úterý 16:00
náboženství (10–15 let)	úterý 17:15
modlitba růžence	úterý 17:00
matky s dětmi	středa 9:00
biblický večer	středa 18:15
coworking	pátek 9:00
modlitba nešpor	pátek 17:00

AKCE MĚSÍCE DUBEN 2024

1. 4.	oslava P. Miloše (13:00)
2. 4.	příprava na společný život (18:30)
5. 4.	výstav Eucharistie (17:00)
6. 4.	úklid kostela (8:00)
7. 4.	mše ke cti bl. Karla (9:00)
8. 4.	Modlitba za Francii (18:15)
9. 4.	setkání aranžérů (18:30)
11. 4.	Ekonomická rada farnosti (18:00)
12. 4.	první setkání nových hledačů (18:30)
14. 4.	žehnání motokářům (10:30)
14. 4.	Jak se dělá rádio (17:00)
17. 4.	Pastorační rada farnosti (17:30)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100 Kč. Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejích aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti 201333389/0800 (Česká spořitelna).

Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variabilní symbol (VS):

- oprava elektřiny, topení, nutná údržba: VS 5052018
- běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS 3032019
- charitativní a humanitární projekty: VS 1012020

Běžný provoz kostela a aktivity farnosti

Oprava elektřiny, topení a úprava sakristie

†ubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč,
Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6
e-mail: farnost.bubeneč@gmail.com
IČ: 61380288, č. účtu: ČS 201333389/0800
farář P. Miloš Szabo, 731625968
FB: Farnost Bubeneč / IG: farnost_bubeneč
www.farnostbubeneč.cz